

SUPREMUS HONOR
POST OBITUM
PIENTISSIMÆ FLORENTISSIMÆ
MATRONÆ

DOROTHEÆ HEISEL-
MEIERIÆ,
VIRI

EXCELLENTISS. CLARISS. DOCTISSIMI

DN. ERNESTI RÖNGBEI

Gymnasii Thoruniensis Rectoris meritisimi,
UXORIS DESIDERATISSIMÆ,

Cum XI. die Decembr. Anni M.DC.LXXV. dena-
ta, XV. ejusdem in æde B. Mariæ solemn. ritu sepul-
chro sset inferenda,

PIIS MANIBUS
EXHIBITUS

GYMNASII PROFESSORIBUS,
& reliquis Docentibus.

THORUNII,

Imprimebat Johannes Cœpselius, Gymn. Typograph.



*Ix bis Luna suos rubicunda recurrit in Orbeis,
Signaq; Zodiaci, vix duo Sol tetigit;
Cum mihi, (Vulnera sed spumantia sanguine, nondum
Qua coiere mihi, quid refrigerare juvat?)*

*Cum mihi (Labra rigent: tepidis vox faucibus haeret:
Et vix corda suo stant tremebunda loco!)*

*Cum Marianna mihi dulcis Krigeria Coniux,
Supremum fracta diceret ore, Vale!*

O Marianna mei Pars optatissima cordis!

O jucunda mihi Portio Krigeria!

*Hec frustra queror! heu vanam non sanguis inibi
Effigiem, dum Vox Iudicis alta sonet!*

*Affundens alios inter solamen Amicos
Ossibus attritis mellea Verba dabas:*

*Verum Te quoq; nunc servavi DEUS ipse Maritã
Orbat, & abrumpit frigida tumba torum.*

*Quantus sit dolor hic, medium se tradere terræ
Haftenus ignorans, experiendo tenes:*

*Quod fidi jam sit, non vescio, munus Amici
Ut consolatum Te, pie Rector, cam.*

*Ipsi sed sexcenta domo nascuntur eorum,
Quois anima requiem conciliare potes.*

*Scis Dominum, sibi qui dilectos percutit omnes,
Sed patriã provsus, sed miserante manu.*

*Scis, quod nostra sibi praesigat commoda, quodq;
In lucrum nobis cedere cuncta velit.*

*Scis, quod dissociet nos Mors, non ocyus autem,
Quam vitæ lethig; Arbitrè ille jubet.*

*Scis, quod in aeternum non hæc disjunctio duret,
Sed Tua quod rursus, sit socianda Tibi.*

*Scilicet hæc spes est, quæ nos vel sustinet una:
Non redeunt ad nos, qui semel hinc absunt.*

Verùm nos leti quondam veniemus ad illos,
Et simul ad Dominum. Quod velit ipse citò!

Collegæ & Compatri honor,
Imq; ser.

M. JOHANNES Neunachbar/
Ecclesiæ Thor. Senior.



Nvida quid Libitina paras? Quo funere tandem
Exsatiata fines tot pressam mortibus agrum
Progeniem relevare caput? Stupor occupat artus,
Dum reputo, quoties non longo tempore moestam
Uxori indueris pallam, Matriq; fideli,
Florebant hilares, inconcussiq; Penates,
Nil moestum; facili cedebant omnia voto,
Invenere viam liventia Fata, piamq;
Intravere domum. Sævâ prosternere falce
Corpora natorum non est satis: urget, & instat
Morta ferox, ipsumq; petit malefana Parentem.
O quantum dedit hæc strages tristissima luctum!
Quot lacrumis Urbs tota, quot extimescæta madebant
Pectora ruricolam! Dejecto lumine casus
Volvebat tacitâ quivis sub mente futuros,
Sed vestros quæ lingua queat memorare dolores,
Conjux fida, pia Natæ, & Tu, mascula proles?
Redditur hinc ætas terris his terq;: sed illis
Non proflus Laribus fletu caruisse licebat,
Immatura etiam ducuntur funera: charæ
Excutitur digitis Avix spes magna Nepotis.
Hæc præfaga mali longè majoris. Oborta est
Collectis demum tempestas rota procellis,
Carpitur eximium Fato dilecta decorem
Filia, quæ superat dulcissima, maxima natu,
Atq; Virum cum Matre simul diffundit amaris
Luctibus. Heu sortis summum miseræ incrementum!
Ut quondam Niobe infelix orba refedit
Æxanimes inter natos, natasq; virumq;

Dirigitq; malis: Genitricis sic quoq; vestra
In vultu color est sine sanguine; lumina in oestis
Stant immota genis; vix ipsam vivere credas.
At vultus miseri quis verbis, quæso, Mariti
Exprimet? An frustra est? ori præstatq; gementis
Vela Timanteis paria obduxisse? Putamus.
In laudes iuvat ire tuas, Matriona. Nitere
Quamlibet antiquâ præclarus origine sanguis
In te, non tamen hac tantum tibi dote placebas.
Virgineo permixta choro dum vixit, honoris
Atq; pudicitia flagrare cupidine mirâ,
Comiter affari cunctos, haud durior ulli,
Quoslibet ad nutus accurrere visa Parentum est.
Nec levius, sociata Viro, curavit ut illum
Officiis & amore sibi constringeret arcto.
Maternos animos quid persequar? Unica nobis
Luceet in exemplum constantis Gnata favoris.
Huic utinam Fratrem servassent Fata, vel istis
Pignora plura thori licuisset tollere! Quæ non
Adfectus teneri, Genitrix pia, signa dedisses?
Sed jacet, atq; tuos, cœlesti sede locatus
Sperat in amplexus, caris cum Fratribus, ipse
Cum Patre, qui genuit, ejusq; exinde fuisse
Numquam cura minor. Manes hos cernere magnis
Passibus acceleras, nec Te terrena morantur,
Piena malis, quæ non, vexato corpore morbis,
Effugeres, lethi nisi rapta potentibus armis.
Ergo iussa lubens mortales exuis artus,
Affectasq; Poli sublimia gaudia, nullis
Interstincta doloribus, aut, formidine nulla,
Nec cadis immatura. Satis præsentibus usus
Est, sua quem pietas evexit ad ardua Cœli
Culmina, nos omnes quorum tenet arcta cupido.

*Honoratiss. Domino Collega ac Compatri, totiq; Nobil.
Familia in solatium scrib.*

*Johannes Meierus, Gymnasii Professor.
Prodia*

Parodia Odes 20. Libr. 2. Horat.

N quã Poëta Fama suã immortalitatem asserit.

Non usitato, nec solito feror
Ritu triumphans per liquidum aethera
Sursum, neq; in terris morabor
Longius, insidiisq; major
Orbem relinquo. Non Ego Filia
Pescantis Eva, non ego, quam vocas,
Dilecte JESU, jam peribo,
Nec stygiã cohibebor undã.
Jam jam resedit Temperies mala
Pulmonis, album mutar in Angelum
Superna: nascunturq; ptuma,
Quis lever hinc rutilas ad arces,
Jam Dadaleo ocyor Icaro
Viso nitentis sidera Regia,
Orbesq; caelestes beata
Mens, Paradisiacosq; campos,
Me Christus, & qui Truhagion canit
Sacra Cohortis Cætus, Olympi
Vident coloni, dum salubris
Ambrosiã sine fine pascor.
Sunt hæcenus quæ scripta meã manu
Divinioris Dogmata Spiritus,
Jam vera sentio, fruor jam
Perpetuã pietatis arborã.
Valet Cuncti, Vivite Sospites,
Marite dulcis, Filia parvula,
Fratres, Sorores ac Amicis,
Optima Mater, in Urbe Civis,
Absint inani funere nenia,
Luctusq; tristes & querimonia.
Jam vivo felix, ac Sepulcri
Nolo supervacuos honores,

In Honorem beatæ defunctæ, & Solacium
Honoratiss. Dni Vidui supra scripti.

Wenceslaus Johannides, P. P.

Fœmina digna coli fuerat, quam sustulit atrox
Mors, & Gymnasio funera mœsta dedit.
Clari Rectoris Nostri Dulcissima Conjux,
Hebe quam gremio nutriit alma suo.
Virtutum Cultrix, veræ Pietatis amatrix,
Et pariter Sexûs gloria multa sui.
O miseram Sortem! Mortali Semine cretos
Sic Omnes, heu, mors inopina rapit.
Non periit tamen illa DEI charissima Proles;
Sed fruitur Cœlo, sidera pulchra tenet.
Siste pios igitur, Rector mœstissime, fletus,
Exhilares rursus Teq; Tuosq; DEUS.

Consolationis & Condolentiæ C. scripsit
Michael Bapzihn, Cantor.

ET Tibi, Clare Virûm, rapiunt nunc invida Fata
Uxorem charam deliciasq; tuas.
Flebilis heu! cecidit multâ in flore iuventa,
Non secus intactâ quam Rosa pulchra comis.
Difficile est, fateor, vita consorte carere,
Et non ad curas Conjuge posse frui:
Conjuge, quæ morum nitido radiabat honore,
Virtutum & cultrix & Pietatis erat;
Illius aut perpende graves per membra dolores,
Quos tristi in lecto nocte dieq; tulis.
Non porro hos sentit cœlog, astruq; receptas
Sed cum Supremo gaudet ovataq; DEO.

Condol. fec.

Georgius Lehmannus, Gymn. Coll.

Hoc est humanum, quod flemus, quando reposcit
Per Lethum à nobis, quod dedit ipse DEUS.
Ergo tui luctus ratio, Clarissime Rector,
Collegas omnes commoveret atq; premit.

Qvis

Quisnam erentem talem Casum, tam tristia fata
Non fleat, ut madidas irriget imbre genas?
O vires Læthi! Mors eheu frigida sævis?
Et nulli mortis parcere jura volunt!
Ad Christum fugimus, Christus spes unica nostra,
Ipse facit, post ut prosperiora fluant.

Augustinus Wagner, Coll. Gymn.

Magnum Pieridum Nomen & arduus
O vertex! Sociam Mors rapuit Tuam:
Eletus materia es Nostris:
Sortis materia es dolens
Nostra. Cuncta dolent, Eolius furor
Et Scylla rabies detonat in domos.
Unâ Gymnasii & Tuam:
Hac est nostra Propinquitas.
Sed Phœbum memor es Te Studii datum:
Arbu vel Medicum vel Grave Gaudium:
Adhuc Gymnasio & nobis
Vitam & sidera post Natos.

Condol. fec.

Franciscus Sartorius, Gymn. Coll.

Humani Pater est generis communis amandus:
Jupiter: ast Patre quid dulcius esse potest?
Patria nostra polus: sed non jucundior omnes
Mansio mortales, atq. paterna, manet.
En Patriæ ad sacrum penetrale revertitur Urbis
DOROTHEA; ætherium visitat ipsa Patrem.
Ecquid ei, quæso, potuisset gratius istis
Accidere in terris; quid meliusve? Nihil.
Nos speramus idem cuncti, conatibus unum hoc.
Sectamur magnis, illa quod obtinuit.
Ergo nos functæ lachrymas non fundere fas est,
Sed gratos potius concelebrare DEUM.

Paulus Bramius, Gymn. Coll.

Vigo.

Vigore morbos, & Caduca Mansuris,
 Mortemq; Vitâ Mortis omni experie,
 Solamq; triste Regiâ Poli latâ
 Tua, Magne Fautor, quando Costa mutavit,
 Cor excedentium desinas Querelarum.

Fridericus Crusius.

Quis novus hic luctus Musarum personat ædes,
 Quosq; novos planctus iusta querela ciet?
 Scilicet occubuit Vitæ suavissima Coniux
 Nominis ut magni, sic pietate, **VIRI.**
 Siccine grassatur truci inclementia mortis,
 Vibret in ianuas ut sua tela domos?
 Non satis est vitæ sociam cecidisse Ministri,
 Sacrum qui cœtum more decente regit;
 Sed quoq; persequitur sèves Heliconis alumnas,
 Et rapit Aonidum mors inopina decus.
 Hunc durum desleto pius, mea Musa, querelis
 Casum, quem subit tristis Apollo Tuus,
 Solamen cordis, grato de corde preceris
 Huic, qui te dulci saepe levavit ope,

Johannes Strompf. Hung.

